

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 25

ΜΕΘΟΔΟΥ ΟΛΕΘΡΙΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀφ' ἱκανοῦ ἐν τῷ τύπῳ ἀναγραφομένων περὶ διδαγμάτων ἐν ἀνωτάτοις ἐκπαιδευτηρίοις τοῦ κράτους, τεινόντων εἰς ἀνικατάστασιν τῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ καὶ, μερικώτερον τῇ ἑλληνικῇ, κρατουσῶν θρησκευτικῶν, ἡθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιών, ζητῶν προέκλιψε συζήτησις με κεντρικὸν θέμα τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ με συμπέρασμα τῆς ἐτέρας τῶν συζητητῶν μερίδος, ὅτι, λαμβανομένου ὑπ' ὅψιν ὅτι τὰ διδάγματα ταῦτα ἀποτελοῦσι θεωρίαν «ἐπιστημονικὴν» σπουδαίαν, αἱ δὲ ἰδέαι ἢ ἀξίαι αἱ μέχρι τοῦδε κρατήσασαι εἶνε «καταδεδικασμένοι πλέον» ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως, ὅπου αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀντιλήψεις εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρὸς ὅσα τὸ ἔθνικόν ἢ θρησκευτικὸν αἶσθημα ὑπαγορεύει, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἐπιστήμονας νὰ εἶνε «φορεῖς αὐτῶν», κατ' ἀκολουθίαν δὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐρεῦνης ἐν τοῖς ἀνωτάτοις ἐκπαιδευτηρίοις τοῦ Κράτους πρέπει ν' ἀφεθῇ ἐλεύθερον καταδιπτικῶν θεσμῶν.

Δὲν εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν ἂν τὰ ἐν τῷ τύπῳ καταγγελλόμενα ὡς διδασκόμενα ἐν τοῖς ἐν λόγῳ ἀνωτάτοις ἐκπαιδευτηρίοις εἶνε ἀληθῆ. Ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τούτου, τὸ ζήτημα ἐν τῇ συζητήσει τίθεται γενικώτερον, ὑπὸ τὴν μορφήν δηλαδὴ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης καὶ τῆς ἀπυδοχῆς καὶ διδασκαλίας τῆς δι' αὐτῆς ἐξευρισκομένης ἀληθείας, ἀδιάφορον ἂν αὕτη προσκρούῃ πρὸς παραδεδογμένας μέχρι τοῦδε ἰδέας καὶ ἀξίας, αἵτινες πρὸ τοῦ φωτός τῆς νέας ἀληθείας ὑποχωροῦσιν ὡς προλήψεις ἀγνοίας καὶ ἀμαθείας.

Ὡς θὰ ἐμάντευσαν πάντως ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐκκλησίας» παρακολουθοῦσι τὰς ἐν τῷ τύπῳ συζητήσεις, πρόκειται περὶ τοῦ λεγομένου «ἱστορικοῦ ὕψιμου». Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην—παλαιὰν μὲν, ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτως συστηματικώτερόν πως τονισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ νεωτέρου σοσιαλισμοῦ Μάρξ—, δεόν νὰ ἀποσκορακισθῇ ἡ μέχρι τοῦδε

κρατοῦσα πεποιθήσις, ὅτι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας συντελοῦσι σπουδαῖως οἱ ἰδεώδεις αὐτῆς παράγοντες, δηλαδὴ ἡ ἡθικὴ, ἡ θρησκεία, τὸ δίκαιον, αἱ πνευματικαὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκαι, ὡς ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ καλόν, κ.λ.π. Αἱ ἀνάγκαι αὗται δὲν πρέπει νὰ θεωρῶνται πλέον παράγοντες τῆς ἱστορίας, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, φαινόμενα παράγωγα, ἥτοι προϊόντα καὶ καρποὶ καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ δράσεως τῶν σιδηρῶν οἰκονομικῶν νόμων, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν κυριώτατον παράγοντα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Κατὰ τὸν Bebel, «οὐχὶ ὁ πολιτισμὸς ὁρίζεται ὑπὸ τῆς θρησκείας, ἀλλ' ἡ θρησκεία ὑπὸ τοῦ πολιτισμοῦ» καὶ «οὐχὶ ὁ Χριστιανισμὸς μεταβάλλει τὴν κοινωνίαν, ἀλλ' ἡ κοινωνία τὸν Χριστιανισμόν». Ἀφαιρετικὰ καὶ μοχλοὶ τῆς ἱστορίας δὲν εἶνε αἱ θρησκευτικαὶ, ἡθικαὶ καὶ πνευματικαὶ καθ' ὅλου ἀνάγκαι καὶ τάσεις καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' αἱ ἀνάγκαι οἱ οἰκονομικαὶ ἀποκλειστικῶς, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν μαρξισμόν, ἐκ τοῦ κτήνους ἀμέσως καταγόμενος, τὸ μὲν διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἐργαλείων, τὸ δὲ χάρις εἰς τὰ ἐκ τῶν κτηνῶν προπατόρων του κληρονομηθέντα ζωικὰ καὶ κοινωνικὰ ἔνστικτα τείνει εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ζωικῆς ἐπαρκειας, ἀνέσεως καὶ εὐδαιμονίας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τῆς ἀπολαύσεως τῶν ὕλικῶν ἀγαθῶν. Οἱ ἡθικοὶ θεσμοὶ οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ κατὰ συνθήκην παραδεδογμένα ἐξ οἰκονομικῶν αἰτίων καὶ συμφερόντων ὠρισμένης κοινωνίας συμβατικαὶ συνήθειαι, συμμεταβαλλόμεναι πρὸς τοὺς ἐκάστοτε κοινωνικοὺς τύπους καὶ κληροδοτούμεναι εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἡ συνείδησις εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν ἐκάστοτε οἰκονομικῶν τῆς ζωῆς συνθηκῶν, ἡ δὲ θρησκεία εἶνε ἐπινόημα τῶν κατὰ καιροὺς κρατουσῶν τάξεων, «ὅπιον τοῦ λαοῦ» ἐφευρεθὲν ὑπ' αὐτῶν πρὸς στήριξιν τῆς τὸ κοινωνικόν των συγκρότημα συγκρατοῦσης ἡθικῆς.

Εἰς ταῦτα συίσταται ὁ λεγόμενος «ἱστορικὸς ὕψιμος», ὁ ὁποῖος φέρεται διδασκόμενος ἐν ἀνωτάτοις τοῦ Κράτους ἐκπαιδευτηρίοις καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον προσαρμόζεται ὑπὸ τινων ἡ διδασκαλία τῆς τε γα-

νικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ὑπὲρ αὐτοῦ δὲ γίνεται ἐπὶ κλήσις εἰς τὴν ἐλευθέραν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ διδασκαλίαν.

Οὕτε τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, οὔτε τὸ ἴδρυμα, τῶν ἀρχῶν καὶ διδασκαλιῶν τοῦ ἐποίου εἶναι τοῦτο φορεῖς, ἥτοι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἶναι ἐκεῖνα, αἵτινα θὰ διαμφισβητήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας νὰ ἐρευνᾷ ἐλευθέρως καὶ νὰ προσκινᾷ τὴν διὰ τῆς ἐλευθέρως ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης ἐξευρισκομένην ἀλήθειαν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδὲ ποτε ἐπολεμίσεν τὴν ἐπιστήμην, πρὸς οὐδὲ μίαν ο' ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν ἐσταθῆ ποτε ἀντιμέτωπος. Διὰ τοῦτον δὲ ἀκριβῶς τὸν λόγον, διὰ τὸν πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ὁμολογίαν ὅλην δὴ ἀλήθειαν σεβασμόν, ἐν τῇ περιούῳ ὁ λόγος συζητήσει ἡ «Ἐκκλησία» δὲν τισσεται πρὸς τὸ μέρος τῶν ὑπερμάχων τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ. Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός δὲν εἶναι ἀλήθεια ἐπιστημονικὴ ἀναντίρρητος, ἀλλὰ μέθοδος ἐρεῦνης τῆς Ἱστορίας, μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων ἐννοιῶν ὑπάρχει τρισεστία ἀποστασις. Δυνατὸν ἢ μέθοδος αὕτη νὰ εἴνε ἐπιστημονικὴ, πάντοτε ὅμως εἶνε μία μέθοδος ἐρεῦνης, ἐξ ὀρισμένων πηγαζούσα προϋποθέσεων καὶ δεδομένων, ἥτις δὲν εἴνε κἀν ἐπιστημονικὴ θεωρία ἀκόμη, ἐφ' ὅσον οὐχὶ πάντα τὰ ὁμοειδῆ ἱστορικὰ φαινόμενα εἴνε εἰς θέσιν νὰ ἐξηγήσῃ καὶ ἐπὶ πάντων νὰ ἐφαρμοσθῇ.

Ἡ δὲ κατὰ τὰς διεξαγομένας συζητήσεις τινὲς τῶν συζητητῶν ὁμολογοῦσιν ὅτι ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός εἶνε «μέθοδος» καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι «δὲν εἶνε μέθοδος τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐφαρμόσῃ πανταχοῦ καὶ πάντοτε μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶνε ἀλάνθαστος, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι εἶνε μονομερὴς καὶ μονόπλευρος».

Ἀκριβῶς δὲ εἰς ταύτην τὴν ἔποψιν τῶν πράγματος ἐφιστῶμεν τὴν προσοχήν. Δὲν ἀποκρούομεν τὸν ἱστορικὸν ὕλισμόν ὡς μέθοδον ἐρμηνείας ὀρισμένων ἱστορικῶν φαινομένων, αἵτινα προφανῶς εἴνε παράγωγα ἐξ οἰκονομικῶν ἐλατηρίων καὶ ἀναγκῶν. Ἀποκηρύσσομεν ὅμως τὴν «μονομερῆ» αὐτῆς ἐφαρμογὴν πρὸς ἐρμηνείαν τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας καθ' ὅλου καὶ πάσης ἐπὶ μέρους ἱστορίας ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἢ ἔθνους, διότι εἶνε «μονόπλευρος», δὲν ἐφαρμόζεται ἐπιστημονικῶς, δὲν εἶνε προσηγμένη εἰς ἐπιστημονικὴν θεωρίαν, πολλῶ δὲ ὀλιγότερον ἀποτελεῖ ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν.

Δὲν εἶνε ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, διότι οὐδὲ μία ἀληθινὴ καὶ πραγματικὴ ἐπιστήμη ἀπεφάνθη ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε κτήνος· δὲν ἀποτελεῖ ἐπιστημονικὴν

ἀλήθειαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε μόνον στόμαχος, ἐν ὁνόματι δ' οὐδ' ἐμῶς ἐπιστήμης δύναται νὰ γείνη δεκτὸν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία εἶνε ἱστορία μόνον πεπτικοῦ σπληνός. Ἐφ' ὅσον δὲ δὲν εὖρ σκόπευται πρὸς πανθολογούμενην καὶ ἀναντιρρήτου ἐπιστημονικῆς ἀληθείας, ἐφ' ὅσον ὁ ἱστορικὸς ὕλισμός ἀποτελεῖ μέθοδον μόνον, καὶ δὴ ἀτελῆ, μονομερῆ καὶ μονόπλευρον, ἐν τίνι δικαιοῦματι καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τίνος λογικῆς καὶ δυνάμει τίνος ἀληθείας ἐκφράσσεται μομφαὶ κατὰ τῶν διαμαρτυρουμένων ἐναντίον τῆς ἀντιεπιστημονικῆς ἐφαρμογῆς τῆς μεθόδου ταύτης ὡς μόνος ἐρμηνευτικῆς μεθόδου τῆς Ἱστορίας; Βάσις πάσης ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης βεβαίως εἶνε ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως· ἀλλ' ὅταν ταύτης γίνεται ἐκμετάλλευσις πρὸς ἀντιεπιστημονικὰς ἐφαρμογὰς καὶ πορίσματα, δυνάμει μάλιστα τῶν ὁπείων ἡδὴ χαρακτηρίζονται ὡς «προλήψεις» ἢ φρησκεία, ἢ ἡθικὴ καὶ ἄλλη πνευματικὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐκφανσις, διὰ τῶν τοιούτων δὲ ἀντιεπιστημονικῶν διδαγμάτων σαλεύονται αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς ὑποστάσεως τῆς ἀνθρωπίνης καὶ, μερικώτερον, τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, δὲν δυνάμεθα νὰ παραμένωμεν ἀδιάφοροι ὑπὸ τὴν ιδιότητά ἀκριβῶς τῶν περὶ κλείστου ποιουμένων τὴν ἀληθῆ ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀλήθειαν.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

1

Αἱ μέριμναι διὰ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς.

Κυριακὴ Γ' Ματθ.—28 'Εφ' ἡμῶν.

«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίνητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσασθε». (Ματθ. 6, 25)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Παράδοξος ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ βαρεῖα ἀπαγόρευσις τοῦ Χριστοῦ. Ἀποκινύουσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ τσαυτὴ ἀνάγκαι καὶ διατασσόμεθα νὰ μὴ μεριμνῶμεν πρὸς ἀντιμετώπισιν αὐτῶν; Ναί! ἐπαναλαμβάνει τὴν σιγμὴν ταύτην ὁ Ἄμβων οὗτος: Μὴ μεριμνᾶτε.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. Εἶναι ἀνωφελεῖς αἱ μέριμναι ἡμῶν. Β'. Ἐπιβλαβεῖς μάλιστα ὁλεθρίως πρὸς ἡμᾶς.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Δὲν ὀφειλοῦσιν ἡμᾶς αἱ μέριμναι.

I.—Δὲν λέγει ὁ Χριστός: Μὴ ἐργάζεσθε, μὴ σκέπτεσθε ὁδόν, διὰ τροφὴν καὶ ἐνδύμα, μὴ φροντίζετε περὶ τῶν ἀναγκαιούτων διὰ τὸ μέλλον σας, ἀδρανεῖτε...

Ὁ βίος αὐτοῦ εἶναι ἐργατικότητος πρότυπον... Ἀλλὰ λέγει: Μὴ κατατρίβεσθε εἰς φροντίδας μετὰ πυρετωδῶν, ἐκνευρωτικῶν, ἀνησυχαστικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ προσπαθειῶν πρὸς ἐξασφάλισιν δῆθεν τῆς ὑλικῆς ὑμῶν ζωῆς.

II.—Εἶναι ματαιοπονία αἱ μέριμναι αἵτι:

Διότι:

Τὰ τῆς ζωῆς ἡμῶν κανονίζονται ἀνωθεν... Ὁ

ἄφρων ἐκείνος πλούσιος εἶναι παράδειγμα τῆς ἀληθείας ταύτης αἰώνιον (Λουκ. 12,16—21). Ἡ σημαντική Εὐαγγελική περικοπή θέτει ἐνώπιον ἡμῶν πειστικώτατα ἐπίσης δείγματα. Καὶ ἡ πείρα δὲ πάντων βεβαιοὶ τὴν πικρὰν τῆς ματαιοπονίας ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο ἐπετίμα ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ ὑπαδείκνυσεν εἰς αὐτήν, ὅτι ἀνοφελὲς εἶναι αἱ περὶ τὰ κοσμικὰ μέριμναι. (Λουκ. 10,41).

Λοιπὸν ἐπιρροίαν ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν σου καὶ αὐτὸς σε διαθήσεται· καὶ ἂν ἀκόμη περὶ σου μαίνωνται τῆς καλίας τὰ κύματα, μὴ μεριμνᾷ· διότι ὁ Κύριος «οὐ δίδωσι τὴν πλῆξιν αὐτῶν αἰὼνα οὐδὲν καίω» (ψαλ. 54,23).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Βλάπτουσιν ἡμᾶς αἱ τοιαῦται μέριμναι.

1.—Προκαλοῦσι παντὸς εἶδους θλίψεις καὶ στενοχωρίας, ἐχούσας ἀντίκτυπον πρὸ παντὸς εἰς τὴν ὑγίαν.

2.—Ἐξωθοῦσι καὶ τροφοδοτοῦσι πλείστας ἀμαρτίας, φιλοπλουσίαν, φιλοδοξίαν, ἐγωϊσμόν, ἀδικίας. . . (Λουκ. 21,34).

3.—Συμπνίγουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ (Ματθ 13 22).

4.—Διαστρεβλοῦσι τὸ λογικὸν ἡμῶν· ὁ Θεὸς φροντίζει διὰ τὰ κρίνα καὶ θὰ εἶναι ἀδιάφορος δι' ἡμᾶς ; Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε τὴν ζωὴν καὶ δὲν θὰ ἐνδιαφερόμῃ διὰ τὴν συντήρησιν αὐτῆς ; Πρὸς τί λοιπὸν αἱ πυρετώδεις φροντίδες ;

5.—Ῥίπτουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπιστίαν τὰ δίκτυα : Ὁ Θεὸς λέγει ὅτι προνοεῖ περὶ ἡμῶν· λοιπὸν αἱ ἀνησυχίαι ἡμῶν δὲν θέτουσιν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν ὑποσχέσεων του ; Καὶ δὲν εἶναι ἀσέβεια τὸ νὰ σκεφθώμεν κἀν, ὅτι ὁ Θεὸς ἡμῶν δὲν εἶναι πατὴρ εὐσπλαγχνος ;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.— Ἀς ἐργαζώμεθα τιμίως καὶ χριστιανοπρεπῶς : πρὸς συντήρησιν ἡμῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν ἡμῶν. Δὲν ἀπαγορεύει ὁ Χριστὸς νὰ εἰμεθα προβλεπτικοὶ διὰ τὸ μέλλον μας. Ἀλλὰ μακρὰν ὅμως ἡ ἀνησυχία διὰ τὰς ὑλικὰς τῆς ζωῆς ἀνάγκας καὶ οἱ πυρετοὶ τῆς ἐργασίας. Ἐμπιστευόμεθα εἰς ὑλικὰς προσπάθειάς καὶ μέσα νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ ἄγνωστον μέλλον. φθείροντες μάλιστα κατὰ τὸ παρὸν ἡμᾶς αὐτοὺς ; ὦ! ναί. Ἄν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ μέριμνα, αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ μέριμνα διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν.

2

Ἡ χριστιανικὴ ταπείνωσις

Κυριακὴ Δ' Ματθ.— 5 Ἰουλίου.

« Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἑκατοντάρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμι ἱκανὸς ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς. » (Ματθ. 8,8)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.— Συναισθησις βιωσιμότητος τῆς ἱερότητος τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς συμφορητικότητος τοῦ ἑκατοντάρχου καὶ τῆς ἀναξιοτήτος αὐτοῦ ἀπηχεῖται ἐκ τῶν λόγων τούτων. Εἶναι λαμπρότατον τὸ αἶθμα τοῦ εἰδωλολάτρου τούτου ἑκατοντάρχου δι' ἐκείνους ἐκ τῶν χριστιανῶν, πρὸ πάντων δυστυχῶς ὀλίγους, οἵτινες ἀπὸ σπρεβλῆς ἀντιλήψεως τῆς θείας ἰσχύος καὶ τῆς καταστάσεως τῶν δὲν τηροῦσιν ἀπόστασιν μεταξὺ ναοῦ καὶ πλα-

τείας, ναοῦ καὶ κινηματογράφου, ἀγίων, τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ θαυτοῦ των. Καὶ ὅμως εἶναι ἐκ τῶν κυριωτάτων κεφαλαίων τῆς υγιαινούσης ἠθικῆς ζωῆς νὰ ἔχωμεν τὴν συναισθησιν τῆς συμφορητικότητος ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.— Α'. Τίνος δὲν εἶμαι ἄξιος. Β'. Διὰ τί δὲν εἶμαι ἄξιος. Γ'. Πῶς νὰ γείνω ἄξιος.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.— Τίνος δὲν εἶμαι ἄξιος.

1.— «Νὰ εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην μου»· ὁποῖα κατείνωσις! Συναισθησάμεθα τῆς τιμῆς καὶ μέγας ὅταν διὰ τῆς θείας Μεταλήψεως δεχώμεθα τὸν Χριστὸν ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ μας ;

2.— Ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν στέγην σου ; σκέψαις ἐπελγούσαι διὰ τοὺς φέροντας τοῦ χριστιανοῦ τὸ πολύτιμον ὄνομα. Ποῖαι σκέψεις συνοδεύουσιν ἡμᾶς εἰσερχομένους εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ; «Κάμνω διάκρισιν» ναοῦ καὶ θαύρου, κινηματογράφου ἢ κέντρου ἀναψυχῆς καὶ ναοῦ ;...

3.—Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀρθώζω μόνος τὸν βίον μου· Ἐὰν ὁ Χρ. στὸς δὲν ἐσθὴ γνῶμων τῆς ζωῆς μου, οὐδεὶς εἶναι ἱκανὸς νὰ ὀρθώσῃ κατὰ Θεὸν τὸν βίον μου.

—Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς φωνάζει· «Δεῦτε πρὸς με πάντες»· καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς φωνάζει· «οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὁρφανούς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς». Καὶ τόσον ὁ Χριστὸς θέλει στενὴν τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπαφὴν ἡμῶν, τῶν ὁπαδῶν του, ὥστε λέγει· «ἐγὼ εἰμι ἡ ἀμπελὸς ὑμεῖς τὰ κλήματα». Τί ἐμποδίζει ἡμᾶς εἰς τὴν στενὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐκκοινωνίαν ;

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Διὰ τί δὲν εἶμαι ἄξιος.

1.—Ὡς ἐκ τῆς κατωστάσεώς μου : ποῖος εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ποῖος ἐγώ! Αὐτὸς κτίστης, ἐγὼ κτίσμα· αὐτὸς παντοδύναμος, πάνσοφος, πανάγαθος· ἐγώ ; .. Καὶ θὰ τολμήσω νὰ εἴπω φαρισαϊκῶς· ὅτι «οὐκ εἰμι ὥστε οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων ; » Καὶ θὰ τολμήσω νὰ εἴπω ὅτι ὁ Χριστὸς ὅ,τι λέγει ἐφημερεύει μόνον εἰς ἀρχαιοτάτας ἐπεχίς, οὐχὶ δὲ σήμερον καὶ πάντοτε ; Εἴμεθα πάντοτε ἀνάξιοι ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ· πάντοτε «ἀρχεῖοι δοῦλοι ἔσμεν».

2.—Ὡς ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν μου κλίσεων καὶ παθῶν.

—Ἰδοὺ ὅμως καὶ διὰ τί συμπάθει ἡμῖν ὁ Χριστὸς καὶ καλεῖ πρὸς ἑαυτὸν. Μακάριοι ὅσοι συναισθάνονται τὴν ἑαυτῶν ἀναξιοτήτα, δοκιμάζουσι πάντοτε τὴν ψυχικὴν αὐτῶν κατάστασιν καὶ σταθμίζουσι τὴν ἀπέχασιν τοῦ Χριστοῦ θείων των. Ὁ Χριστὸς δὲν ἀπέφυγε τοὺς ἀναξίους καὶ ἀμαρτωλοὺς, τοὺς πλέον ἀναξίους καὶ ἀμαρτωλοὺς· ἀλλ' ὕψωσε τοὺς μεγίστους ἀμαρτωλοὺς, τοὺς πλέον ἀναξίους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Πῶς ὅμως ; ὅτε εἰλικρινῶς προὔφερετο «ἐναίλει δὲ» «Μνήσθητι μου Κύριε» . . .

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ. Πῶς νὰ γείνω ἄξιος.

Μέλλον καὶ παρηγορία ἀνεκμητήτου ἀξίας :

1.—Διὰ πίστεως ὑποκαρδίου : πίστεως, ἥτις εἶναι αἰσθημα ζωντανὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν. Ὅποια πίστις τοῦ ἑκατοντάρχου ; Νὰ θαρραλέῃ ὁ Χριστὸς ἐξ ἀποστάσεως τὸν δοῦλόν του.

2.—Διὰ ταπεινώσεως ἄκρας : ἀνθρωπε· εἶσαι «γῆ

και σποδός! Πρὸς τί οἱ κύφοι καὶ οἱ κόμποι καὶ αἱ ῥαδιοφωνίαι καὶ καταδυναστεύσεις;

3.—Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἄνευ αὐτῆς πᾶσαι αἱ προσπάθειαι ἡμῶν εἶναι ἀνίσχυροι. Διὰ τοῦτο διὰ τῆς συγχῆς προσευχῆς εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητῶμεν τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐνίσχυσιν, ὅπως γίνωμεν ἄξιοι τοῦ Χριστοῦ συντροφοὶ καὶ μαθηταί.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐκατοντάρχου εἰδωλολάτρου μάλιστα στρέφει τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἁξιωματικούς τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου μας καὶ πρὸς τοὺς ὁπλίτας αὐτῶν, ἰδίᾳ. Εἶναι παράδειγμα ἄξιον τοῦ χριστιανοῦ στρατιώτου, φέροντος ἐπὶ τοῦ στήθεος αὐτοῦ τὸν ἱμῖον σταυρόν: Μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἰσθε πρὸς πάντας τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται. Ἡ συναισθήσις αὕτη θὰ ἐξαλείψῃ κρατήσασαν, δυστυχῶς, γνώμην ὅτι εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἀβλύνεται ἡ θρησκευτικὴ πεποιθήσις. Διὰ τοὺς βλαφημοὺντας καὶ διὰ τοὺς μεταχειριζομένους τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀδιαφόρου πράγματος, οἱ λόγοι τοῦ ἐκατοντάρχου δὲν εἶναι ἀλλοτρίον ἀξιωματικόν.

Ε. Ι. Κ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ὅσα ἠκούσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐκτιθέμενα ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ «Παρνασσού» περὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς νεολαίας ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑκκλησιαστικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων δικαιολογοῦσι πλήρως τὴν συμπαθειαν, δι' ἣν ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία περιβάλλει τὸ εὐεργετικὸν σωματεῖον τοῦτο. Ἡ Ἀδελφότης αὕτη, διδάσκουσα ἐμπραγματικῶς, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι ὄχι μόνον χρῆμα, ἀλλὰ πρὸ παντὸς μέγα ἠθικὸν κεφάλαιον πρὸς αὐτοβελτίωσιν, παρέχει εἰς τὴν νεολαίαν πάντα ἐκεῖνα τὰ μέσα, δι' ὧν, χωρὶς νὰ κουράζεται αὕτη δύναται ἐπιφέλεστα νὰ χρησιμοποιῇ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῆς, τὰς ὁποίας ἡμεῖς πρὸ παντὸς οἱ Ἕλληνες ἀνέκαθεν εἰμεθα συνειθισμένοι νὰ σκοτίζωμεν—κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴν μας ἑκφράσιν—, συσκοτώνοντες πολλάκις, δυστυχῶς, καὶ τὸν ἡλικὸν καὶ ἠθικὸν ἑαυτὸν μας.

§§ Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου ἐκλαϊκευτοῦ τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης Καμίλλου Φλαμμариὼν δέον νὰ ἐξαρθῇ προσηκόντως ἡ μεγάλη αὐτοῦ συμβολὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς διαλύσεως τῆς προκαταλήψεως περὶ τοῦ ἀσυμβιβάστου τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς μεταξὺ αὐτῶν διαρκούς συγκρούσεως. Ἡ τοιαύτη πρόληψις δύναται νὰ εἶναι ἀσπαστὴ μόνον ὑπὸ τῶν ἡμιμαθῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν κακῶν θεολόγων. Ὁ Φλαμμариὼν, καταγείνας ὅσον οὐδεὶς ἄλλος μύστης τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ βιβλίου τῆς φύσεως κατὰ τρόπον εἰς πάντας προσιτόν, μετ' ἐνδιαφέροντος δ' ἐνδιαίρησας εἰς τὰ ψυχικὰ φαινόμενα καὶ τὰς ἐρεῖνας αὐτῶν, ἐτόνωσε τὰ μάλιστα τὸν θεῖον καὶ τὴν καθολικὴν τῆς ἀνθρωπότητος πεποιθήσιν εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς· ἐνίσχυσε δὲ σπουδαίως τὴν ἀπολογία τῆς θρησκείας.

§§ Ὁ ἐπ' ἐσχάτων ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα διαπρεπὴς Γάλλος καθηγητὴς κ. Aulard ἐπανακάμψας εἰς Παρίσιους πολλὰ καὶ καλὰ ἐδημοσίευσεν περὶ τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐντυπώσεών του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἱκαναὶ ἀναφέρονται καὶ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἐξ ὧν ἐξηκρίβωσε—λέγει—ὅτι δὲν ὑπάρχει φόβος ν' ἀναπτυχθῇ ἐν Ἑλλάδι ὁ «κληρικαλισμός», προσάγων δ' ἐν τέλει τὴν γαλλικὴν πείσαν παροτρύνει τοὺς Ἕλληνας νὰ τοῖς χρησιμεύσῃ αὕτη ὡς μάθημα καὶ τελειώνει μὲ τὴν ἀποστροφὴν: «μὴ παρατηρήσῃτε ποτὲ τῆς θρησκευτικῆς σας ἀνεξαρτησίας καὶ ποτὲ μὴ ὑποταχθῆτε εἰς τὸ Βατικανόν» μὴ τῷ ἐπιτρέψετε ποτὲ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν του, τὸ ὅποιον εἶναι νὰ ἀπορροφήσῃ τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ὁ κ. Aulard ἐξήτει ἐν Ἑλλάδι ἀνυπαρκτα πράγματα, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν τὰ εἶπε. Περὶ κληρικαλισμοῦ οὐδέποτε οὐδεὶς ὁμίλησεν ἐν Ἑλλάδι, εἶπε δ' ἄγνωστος παρ' ἡμῖν καὶ αὕτη ἡ λέξις, τῆς ὁποίας πατρίς εἶναι μόνη ἡ κατολικὴ Δύσις, ἡ ὁποία τελεῖ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἐπιδοροῆς τοῦ παπισμοῦ. Ὁ Ἑλληνικὸς κλήρος εἶναι ξένος πρὸς πολιτικὰς φιλοδοξίας, ὁποῖαι αἱ ἐν μόνῳ τῷ Βατικανῷ ἀνθήσασαι. Ὁ Ἑλληνικὸς κλήρος ἀνέκαθεν γνωρίζει ν' ἀποδίδῃ τῷ Καίσαρι τὰ τοῦ Καίσαρος, ἥτοι δὲ ὅπως πεοιττῇ ἡ πρὸς τὸν ἐπιφανῆ Γάλλον διαβεβαίωσις τοῦ Ἑλληνοῦς πληροφωροῦ του, ὅτι «ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ποτὲ δὲν θὰ ὑποστῇ τὴν πολιτικὴν ἐπιρροὴν τοῦ κλήρου». Καὶ αἱ ἄλλαι δὲ συμβολαὶ τοῦ κ. Aulard περὶ μὴ ὑποταγῆς εἰς τὸ Βατικανὸν φαίνονται πλεονάζουσai, Ἐὰν ὁ Γάλλος καθηγητὴς ἐγνωρίζε τοὺς ἀγῶνας τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν ἀτελευτήτων ἀποπειρῶν τοῦ Βατικανοῦ πρὸς ὑπόταξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ ἀπέμενε κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀκραδάντου ἐμμονῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους ἐν τῇ πίστει τῶν πατέρων του, πρὸ τῆς ἀκλονήτου καὶ ἀκαταλύτου δυνάμεως τῆς πίστεώς του ταύτης. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον θὰ ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ παρὰ τοῦ συνομιλητοῦ του, θὰ ἦτο ἐν πικρὸν παράτονον κατὰ τῆς πατρίδος του, ἡ ὁποία, διώκουσα τὰ μοναχικὰ τάγματα καὶ τὸν παπικὸν κληρικαλισμὸν ἐν Γαλλίᾳ, ἐπιμένει ἀνακολούθως νὰ προστατεύῃ τὰ κακοποιὰ ταῦτα διὰ τὰς ἄλλας χριστιανικὰς χώρας στοιχεῖα εἰς τὸ ἔργον τῆς προσηλυτιστικῆς τῶν προπαγάνδας, ἕνεκα τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς λυπεῖται καὶ δυσφορεῖ σφόδρα κατὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν Γαλλικῶν Κυβερνήσεων. Εἰς τὸ ζήτημα κυρίως τοῦτο ἡ φωνὴ τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ θὰ ἔπρεπε ἐν Παρίσι εἰς νὰ ἀκουσθῇ.

§§ Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον δὲν ἔπρεπε νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πληροφωροῦ τοῦ κ. Aulard Ἕλληνας πολιτευτοῦ εἶναι ἡ ἀναξία εἰς «Πρόεδρον τοῦ Ἑλλ. Συνδέσμου ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου» δήλωσίς του, ὅτι εἶναι, ἄλλως τε, ἐκτὸς τῶν θρησκευτικῶν ζητημάτων, ἐντελὲς ἀμαθὴς ὁ (ἑλληνικὸς) κλήρος, καὶ κανεὶς δὲν σιέπτεται νὰ τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀγνοίας του. Καὶ ἡ μὲν συνεπεία τῆς μακρᾶς δουλείας ἀμάθεια τοῦ Κλήρου βαθμυδὸν διαλύεται, οὐδ' ὑπάρχει, ἐπαναλαμβάνομεν, κίνδυνος ὁσηδήποτε πολυμάθεια του νὰ ἀποβῇ ἐπικίνδυνος εἰς τὰ εἰκά-

πέδα τοῦ Ἑλλήνος πολιτευτοῦ. Φοβούμεθα ὁμῶς μήπως ἡ ἀντινομία τοῦ ζηλωτοῦ τῆς ἀγνοίας τοῦ κλήρου πρὸς τὸν ζηλωτὴν τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου» ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι δὲν εὗρέθη κληρικός τὸσον καλῶς γινώσκων ὅ,τι ἀγνοεῖ ὁ Ἕλλην πολίτευτης, διὰ τὰ μάθη οὗτος νὰ μὴ συμβιβάζῃ ἐν ἑαυτῷ τοὺς δύο τὸσονάσυμβιβάστους πρὸς ἀλλήλους «ζήλους».

§§ Ὁ κ. Ξ. Π. Μίσχου. «Ποιμὴν τῆς Β' Ἑλληνικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν», ὡς ὑπογράφεται, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Βραδυνῇ» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἄρθρον, δι' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Εὐαγγελικοί ἐν Ἑλλάδι δὲν διεξάγουσιν προπαγάνδαν καὶ ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀθάνα ἡ παραχώρησις αἰθούσης τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς Εὐαγγελικῇ Ἐκκλησίᾳ. Πλὴν πρὸ τίνος χρόνου ἡ Προτεσταντικὴ «Semaine Religieuse» τῆς Γενεύης ἐδημοσίευσεν ταῦτα ἐξ ἧς, ἅτινα παραθέτομεν αὐτολεξεί καὶ ἐν πρωτοτύπῳ: «Il existe en Grèce, lisons nous dans le «Reformierte Kirchen-Zeitung» du 14 décembre, une Eglise reformée qui est fort bien organisée et travaille avec beaucoup d'entrain. Elle compte 9 paroisses. Son doyen est le pasteur Dem. Kalapothakis d'Athènes. Son activité principale est l'évangélisation. Elle espère pouvoir envoyer, avec l'aide d'amis américains, de nombreux missionnaires dans les vastes camps d'émigrés, et a déjà pu constituer deux communautés parmi les Arméniens fugitifs».

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον: «Γάρχει ἐν Ἑλλάδι, ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ «Reformierte Kirchen-Zeitung» τῆς 14 Δεβρίου, μια μετερρυθμισμένη ἐκκλησία ἄριστα ὠργανωμένη, ἥτις ἐργάζεται μετὰ πολλῆς ἐντάσεως. Ἀριθμεῖ 9 ἐνορίας. Προϊστάμενός της εἶναι ὁ ποιμὴν Δημήτριος Καλαποθάκης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ κυριώτερά ἔργα της εἶναι τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα. Ἐλπίζει νὰ δυνήθῃ νὰ ἀποστείλῃ τῇ βοήθειά ἀμερικανῶν φίλων πολυαριθμοὺς ἱεραποστολούς εἰς τοὺς ἀπεράντους προσφυγικοὺς συνοικισμοὺς, καὶ ἡδυνήθη ἤδη νὰ συστήσῃ δύο κοινότητας μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων προσφύγων».

§§ Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ θορύβου τῶν τροχοφόρων πρὸ τῶν ναῶν παρατήρησις τῆς «Ἐκκλησίας» εὔρε τὴν προσήκουσαν ἀπήχησιν καὶ εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον. Οὕτω π. χ. ἡ «Ἐστία» ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα, ὅτι «ἐφ' ὅσον ἡ Ἀστυνομία ἀπηγόρευεν εἰς τὰ αὐτοκίνητα νὰ χρησιμοποιοῦν τὰς σάλπιγγάς των πρὸ τῶν θεάτρων κατὰ τὴν ὥραν τῶν παραστάσεων, δίκαιον εἶνε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν ἀπαγόρευσιν καὶ διὰ τὰ διερχόμενα πρὸ τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἀκολουθιῶν. Τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἄλλας γνωστὰς ἐορτάς, τὰ αὐτοκίνητα ἡμποροῦν κάλλιστα νὰ διέρχωνται ἐν ἐχεμυθείᾳ πρὸ τῶν ναῶν μέχρι τῆς 11ης πρωΐνης, ὅτε συνήθως λήγει ἡ λειτουργία. Ἄν οἱ παρακολουθοῦντες μίαν παράστασιν ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ μὴ παραδῶσιν ἀλλ' οὐδ' αὖτὸς τὰς ἀκοφώνους σειρήνας τῶν τῶσον φλυάρων Ἀττικῶν τροχοφόρων, πολὺ μάλλον δικαιοῦνται νὰ μένουν ἀνενόχλητοι αἱ προσευχόμενοι εἰς τοὺς ναοὺς».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Τὸ Δευτεροβίθμιον Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ συνεδριάσεις ὑπέβαλεν εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως τὸν τέως ἱερέα Νικόλαον Λύμην καὶ τὸν τέως ἀρχιμ. Εὐθύμιον Δελαλήν, προσέτινε τὴν ἀπονομὴν χάριτος εἰς τὸν ἐν ἀορίᾳ διατελοῦντα ἱερέα Κωνσταντῖνον Χιονῆν, ἐπιδόντα λίβελλον πίστεως καὶ ἀποκηρύξαντα τὸ βιβλίον «Τὰ 39 ἄρθρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας», ἀπίστωσε δὲ αἰτησιν περὶ ἀπονομῆς χάριτος τοῦ καθηρημένου τέως ἱερέως Ἀντωνίου Μαρκόκου, ὡσαύτως ἀπέρριψεν ὡς ἀβάσιμον τὴν κατὰ τοῦ Σεβ. Δημητριάδος μήνυσιν τοῦ Ἱ. Ἡλιοπούλου.

—Τῇ Πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος (11) συνήλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Νικολάου Δ. Δεβίδη ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινότητος καὶ μετὰ σύντομον προσλαλήν αὐτοῦ καὶ ὀλίγας λέξεις τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου προσέβησαν εἰς τὴν ἴδρυσιν Ἀγιοταφικῆς Ἑταιρείας ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ δεινῶς χειμαζομένου Παναγίου Τάφου καὶ ἡ: τὸ πρῶτον Συμβούλιον ἀπετελέσθη ἐκ τῶν κ. κ. Ν. Δ. Δεβίδη, Α. Ἀναστασιάδου προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου, Στρατηγοῦ Τιμ. Βάσσου, Ναυάρχου Μ. Γούδα, Κλ. Γεωργιάδου Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, Γρ. Εὐσταθιάδου Διευθυντοῦ τοῦ «Σκρίπ», Ἀθ. Εὐταξία πρόην ὑπουργοῦ, Τιμ. Ἡλιοπούλου προέδρου τοῦ Παρνασσοῦ, Π. Κανᾶν, προέδρου Κτηματικοῦ Συνδέσμου, Ἀρχιμανδρίτου κ. Καλλινίκου Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου, Ν. Κρανιωτάκη Διευθυντοῦ «Καθημερινῆς», Ἀχ. Κύρου Διευθυντοῦ «Ἐστίας», Θ. Δεκατσᾶ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἰονικῆς τραπέζης, Β. Βακιαρέλη ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἐλευθέρου Τύπου», Ι. Μεσολογᾶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Σπ. Μερκούρη πρόην δημάρχου, Σπ. Νικολοπούλου Διευθυντοῦ «Ἐθνους», Θ. Νικολαΐδου Διευθυντοῦ «Πολιτείας», Σπ. Παπαφράγκου Διευθυντοῦ Ἐθνικῆς Τραπέζης, Προέδρου Χρυσ. Ἀρχ. Ἑταιρείας, Ἡλ. Πουλοπούλου βιομηχάνου, Σπ. Πέτση δημάρχου Ἀθηναίων, Γ. Σταματοπούλου προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Ἀ. Σπηλιωτοπούλου τέως Γενικοῦ Διοικητοῦ, Α. Σακελλαρίου πλοιάρχου Π. Ν., Γ. Σπηλιωτοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, Θ. Φωτιάδου Διευθυντοῦ Τραπέζης Ἀθηνῶν, Α. Φλωρὸς κτηματίου, καὶ Α. Χατζίσκου, πρόην ὑπουργοῦ. Κοινῇ δὲ ψήφῳ τῶν συνελθόντων ἐξελέγη Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Τὸ Συμβούλιον ἔλαβεν ἐντολὴν παρὰ τῆς Γεν. Συνελεύσεως νὰ συμπληρώσῃ ἑαυτὸ δι' ἐπὶ εἰσέτι μελῶν τῆς ἐκλογῆς του καὶ διοικήσεως πενταμελοῦς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς νὰ προβῇ δὲ ἀμέσως κατόπιν τῆς ἐκδόμου ἐπιδοκιμασίας, ἥς εἴτευεν ἡ ἴδρυσις Ἀγιοταφικῆς Ἑταιρείας ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς τὴν ἴδρυσιν τμημάτων αὐτῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Κράτους.

—Ἐν Σύρῳ, μεταξὺ τῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυ-

πεδα τοῦ Ἑλλήνος πολιτευτοῦ. Φοβούμεθα ὅμως μήπως ἡ ἀντινομία τοῦ ζηλωτοῦ τῆς «ἀγνοίας» τοῦ κλήρου πρὸς τὸν ζηλωτὴν τῶν «δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου» ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὸ ὅτι δὲν εὐρέθη κληρικὸς τόσον καλῶς γνωσκων ὅ,τι ἀγνοεῖ ὁ Ἕλλην πολίτευτης, διὰ τὰ μάθη οὗτος νὰ μὴ συμβιβάζῃ ἐν ἑαυτῷ τοὺς δύο τόσον ἀσυμβιβάστους πρὸς ἀλλήλους ἐξήλους».

§§ Ὁ κ. Ε. Π. Μίσχου. «Ποιμὴν τῆς Β' Ἑλληνικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν», ὡς ὑπογράφεται, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Βραδυνῇ» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἄρθρον, δι' οὗ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Εὐαγγελικοὶ ἐν Ἑλλάδι δὲν διεξάγουσιν προπαγάνδαν καὶ ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀθῶα ἡ παραχώρησις αἰθούσης τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς Εὐαγγελικῇ Ἐκκλησίᾳ. Πλὴν πρὸ τίνος χρόνου ἡ Προτεσταντικὴ «Semaine Religieuse» τῆς Γενεύης ἐδημοσίευσεν τὰ ἑξῆς, ἅτινα παραθέτομεν αὐτολεξεῖ καὶ ἐν πρωτοτύπῳ: «Il existe en Grèce, lisons nous dans le «Reformierte Kirchen-Zeitung» du 14 décembre, une Eglise reformée qui est fort bien organisée et travaille avec beaucoup d'entrain. Elle compte 9 paroisses. Son doyen est le pasteur Dem. Kalapothakis d'Athènes. Son activité principale est l'évangélisation. Elle espère pouvoir envoyer, avec l'aide d'amis américains, de nombreux missionnaires dans les vastes camps d'émigrés, et a déjà pu constituer deux communautés parmi les Arméniens fugitifs».

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενος: «Γάρχει ἐν Ἑλλάδι, ἀναγνωσκόμεν ἐν τῇ «Reformierte Kirchen-Zeitung» τῆς 14 Δεβρίου, μία μετερρυθμισμένη ἐκκλησία ἄριστα ὀργανωμένη, ἣτις ἐργάζεται μετὰ πολλῆς ἐντάσεως. Ἀριθμεῖ 9 ἐνορίας. Προϊστάμενός της εἶναι ὁ ποιμὴν Δημήτριος Καλαποθάκης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡ κυριώτερα δρᾶσις της εἶναι τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα. Ἐλπίζει νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποστείλῃ τῇ βοήθειᾳ ἀμερικανῶν φίλων πολυαριθμούς ιεραποστολούς εἰς τοὺς ἀπερᾶντους προσφυγικοὺς συνοικισμούς, καὶ ἡδυνήθη ἤδη νὰ συστήσῃ δύο κοινότητες μεταξὺ τῶν Ἀρμενίων προσφύγων».

§§ Ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ θορύβου τῶν τροχοφόρων πρὸ τῶν ναῶν παρατήρησις τῆς «Ἐκκλησίας» εὗρε τὴν προσήκουσαν ἀπήχησιν καὶ εἰς τὸν καθημερινὸν τύπον. Οὕτω π. χ. ἡ «Ἐστία» ἔγραψε τὰ ἀκόλουθα, ὅτι «ἐφ' ὅσον ἡ Ἀστυνομία ἀπηγόρευσεν εἰς τὰ αὐτοκίνητα νὰ χρησιμοποιοῦν τὰς σάλπιγγάς των πρὸ τῶν θεάτρων κατὰ τὴν ὥραν τῶν παραστάσεων, δίκαιον εἶνε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν ἀπαγόρευσιν καὶ διὰ τὰ διερχόμενα πρὸ τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἀκολουθιῶν. Τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἄλλας γνωστὰς ἑορτάς, τὰ αὐτοκίνητα ἡμποροῦν κάλλιστα νὰ διέρχωνται ἐν ἐχεμυθείᾳ πρὸ τῶν ναῶν μέχρι τῆς 11ης πρωΐνης, ὅτε συνήθως λήγει ἡ λειτουργία. Ἄν οἱ παρακολουθοῦντες μίαν παράστασιν ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ μὴ ταρασσῶνται ἀπὸ τὰς κακοφῶνους σειρήνας τῶν τόσον φλυάρων Ἀττικῶν τροχοφόρων, πολὺ μάλλον δικαιοῦνται νὰ μένουν ἀνενόχλητοι αἱ προσευχόμενοι εἰς τοὺς ναοὺς».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Τὸ Δευτεροβίθμιον Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν κατὰ τὰς τελευταίας αὐτοῦ συνεδριάσεις ὑπέβαλεν εἰς τὴν ποιήν τῆς καθαιρέσεως τὸν τέως ἱερέα Νικόλαον Λύμην καὶ τὸν τέως ἀρχιμ. Εὐθύμιον Δελαλῆν, προέτεινε τὴν ἀπονομὴν χάριτος εἰς τὸν ἐν ἀργίᾳ διατελοῦντα ἱερέα Κωνσταντῖνον Χιονῆν, ἐπιδόντων λίβαλλον πίστεως καὶ ἀποκηρύξαντα τὸ βιβλίον «Τὰ 39 ἄρθρα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας», ἀπίστωσε δὲ αὐτῶν περὶ ἀπονομῆς χάριτος τοῦ καθηρημένου τέως ἱερέως Ἀντωνίου Μαρόκου, ὡσαύτως ἀπίστωσε ὡς ἀβάσιμον τὴν κατὰ τοῦ Σεβ. Δημητριάδος μήνυσιν τοῦ Ἱ. Ἡλιοπούλου.

—Τῇ Πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος (11) συνήλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Νικόλαου Δ. Λεβίδη ἐπιστάτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας καὶ μετὰ σύντομον προσλαλήν αὐτοῦ καὶ ὀλίγας λέξεις τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου προέβησαν εἰς τὴν ἵδρυσιν Ἀνισταφικῆς Ἐταιρείας ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ δεινῶς χαμαζομένου Παναγίου Τάφου καὶ ἡ: τὸ πρῶτον Συμβούλιον ἀπετάλεσθαι ἐκ τῶν κ. κ. Ν. Δ. Λεβίδη, Α. Ἀναστασιάδου προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου, Στρατηγοῦ Τιμ. Βάσσου, Ναυάρχου Μ. Γούδα, Κλ. Γεωργιάδου Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, Γρ. Εὐσταθίου διευθυντοῦ τοῦ «Σκρίπ», Ἀθ. Εὐταξία πρῶτην ὑπουργοῦ, Τιμ. Ἡλιοπούλου προέδρου τοῦ Παρνασσοῦ, Π. Κανάκη, προέδρου Κτηματικοῦ Συνδέσμου, Ἀρχιμανδρίτου κ. Καλλινίκου Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου, Ν. Κρανιωτάκη διευθυντοῦ «Καθημερινῆς», Ἀχ. Κύρου διευθυντοῦ «Ἐστίας», Θ. Λεκατσά Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἰονικῆς τραπέζης, Β. Βακιρτζή ἀρχισυντάκτου τοῦ «Ἐλευθερίου Τύπου», Ι. Μεσολογᾶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Σπ. Μερκούρη πρῶτην δημάρχου, Σπ. Νικολοπούλου διευθυντοῦ «Ἐθνους», Θ. Νικολοῦδη διευθυντοῦ «Πολιτείας», Σπ. Παπαφράγκου διευθυντοῦ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Προέδρου Χρυσ. Ἀρχ. Ἐταιρείας, Ἡλ. Πουλοπούλου βιομηχάνου, Σπ. Πέτση δημάρχου Ἀθηναίων, Γ. Σταματοπούλου προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, Α. Σπηλιοποπούλου τέως Γενικοῦ Διοικητοῦ, Α. Σακελλαρίου πλοιάρχου Π. Ν., Γ. Σπηλιοῦ διευθυντοῦ τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου, Θ. Φωτιάδου διευθυντοῦ Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, Α. Φίλωνος κτηματίου, καὶ Α. Χατζίσκου, πρῶτην ὑπουργοῦ. Κοινῇ δὲ ψήφῳ τῶν συνελθόντων ἐξελέγη Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος. Τὸ Συμβούλιον ἔλαβεν ἐντολὴν παρὰ τῆς Γεν. Συνλεύσεως νὰ συμπληρώσῃ ἑαυτὸ δι' ἑπτὰ εἰσέτι μελῶν τῆς ἐκλογῆς του καὶ διοινοῦσης πενταμελοῦς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς νὰ προβῇ δὲ ἀμέσως κατόπιν τῆς ἐκδόμου ἐπιδοκιμασίας, ἥς ἐτυχεν ἡ ἵδρυσις Ἀνισταφικῆς Ἐταιρείας ἐν Ἀθήναις ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Παναγίου Τάφου, εἰς τὴν ἵδρυσιν τμημάτων αὐτῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Κράτους.

—Ἐν Σύρῳ, μεταξὺ τῶν φιλανθρωπικῶν ἱδρυ-

μάτων, ὧν προτίθεται ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Ἀθανάσιος, διακρίνονται τὸ «Ὁρφανοτροφεῖον Θηλέων» τῶν ἀδελφῶν Παπαπαναγιώτου, οὗτινος ἀνέλεβε τὴν προστασίαν καὶ τὴν καθόλου μέριμναν, ὁ «Σύλλογος Ὑμνιῆς», ἐν ᾧ πρωτοστατεῖ δι' ἡθικῆς καὶ ὁλικῆς ἐνισχύσεως, τὸ «Ἀσυλον φρενοβλαβῶν», ἡ σύστασις τοῦ ὁποίου κατ' ἐξοχὴν εἰς αὐτὸν ὀφείλεται. Εἰδικὰς μερίμνας καταβάλλει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης διὰ τὸ ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Περιθαλψέως τῆς Ἑγγυῆς Ἀνατολῆς ἰδρυθῆν Ὁρφανοτροφεῖον, ὑπερ περιλαμβάνει περὶ πλεον 3500 ὀρφανὰ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

—Πρὸς συστηματικὴν καταπολέμησιν τῶν διαφόρων ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας προπαγανδιστικῶν ἐνεργειῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἀρσένιος ἰδρύσεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἡθικοπλαστικὸν Σύλλογον ἐπ' ὀνόματι τοῦ παλαιάρχου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαρίσης Ἀγίου Ἀχλίου, σκοπὸν προτιθέμενον τὴν διὰ τακτικῶν ἑσπερινῶν κηρυγμάτων ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Παιτεργεσματικῆς Ἐνώσεως Λαρίσης ἐμπέδωσιν τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

—Ἐκτὸς τῶν ὑφισταμένων φιλάνθρωπων ἰδρυμάτων τῆς πόλεως Πατρῶν, ὧν τινα ὀφείλονται εἰς τοῦ ἀειμνήστου χρηματιστῆς Ἱεράρχας Πατρῶν, ἰδρύεται ὑπὸ τοῦ κ. Σπυριδοπούλου μέγα Ὁρφανοτροφεῖον. Προνοία δὲ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Ἀντωνίου συνεπήχθη καὶ «Ὁρφανοτρόφος Ἐνωσης» πρὸς περίθαλψιν τῶν ὀρφανῶν.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Θεσσαλονίκης αἱ παρὰ τὴν Κατερίνην ἐγκατασταθεῖσαι 130 οἰκογένειαι Ἑλλήνων, προτεσταντῶν, αὐτοκαλουμένων Ἐθαγγελικῶν, προβαίνουν εἰς ἀ-ἐγερσιν ἰδίου ναοῦ διὰ δαπάνης οὐχὶ εὐκαταφροίτου ποσῶς. ἔχουσι δὲ συλλέξει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δι' ἱράνου, ἐνεργηθέντος μεταξὺ τῶν, περὶ πλεον 35 000 δραχμῶν, εἰς ὅπως βέβαιον ἐστ' ἐτέρουν ὅτι σημαντικὴ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις παρεσχέθη εἰς αὐτοὺς παρὰ τῶν ἐν Ἀμερικῇ προτεσταντικῶν ὁργανώσεων. Πρόκειται μάλιστα περὶ τὰ μέσα τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου, ὁπότε θὰ ἔχη συντελεσθῇ ἡ οἰκοδόμησις τοῦ ἐν λόγῳ ναοῦ, καὶ γὰρ πρὸς ἐξοικονομὸν τῶν ἐγκαταμένων αὐτοῦ πατηγυρικῇ συγκέντρωσις θρησκευτικῶν λειτουργῶν τοῦ Ἐθαγγελικοῦ δόγματος, παρὰ τὴν δυσφορίαν τὴν ὁποίαν ἤρχισεν προκαλεῖσθαι μετὰ τὸ ἀκραφνῶς ὀρθοδόξου πληθυσμοῦ τῆς περιφερείας ἡ πρὸς προπαγανδισμὸν ἀποβλέπουσα προτεσταντικὴ κίνησις.

—ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης υπεβλήθη εἰς τὴν Συνέλευσιν νομοσχέδιον, δι' ᾧ καθορίζεται ἡ διαδικασία τῆς χορηγήσεως διαζυγίου. Διὰ τοῦ νομοσχεδίου ὁρίζεται, ὅτι ὅστις τῶν συζύγων ζητεῖ τὴν διάλυσιν, ἢ τὸν ἀπὸ τῆς τραπεζῆς καὶ κλίτης χωρισμὸν ὀφείλει νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸν ἀρμοδίον ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος προσηκείει καὶ τοῦ δύο συζύγων πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ δύο μηνῶν μεταχειρισθεὶς ὅλα τὰ μέσα δὲν δυνήθῃ νὰ ἐπιτύχῃ τι, ἀποφαίνεται διὰ πράξεως περὶ

τούτου, ἢν ἀποστέλλει εἰς τὸ δικαστήριον τῆς περιφερείας. Ἀνευ τῆς πράξεως ταύτης τοῦ ἐπισκόπου πᾶσα ἀγωγή ἐκατέρου τῶν συζύγων εἶνε ἄκυρος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς περὶ ἐνώσεως ἀποπείρας ὁ ἐπίσκοπος, εἰν κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, δύναται νὰ δώσῃ ἑγγράφως τὴν ἄδειαν εἰς τὸν ἑτερον τῶν συζύγων ὅπως μετοικήσῃ εἰς ἑτέραν οἰκίαν προσδιορισμένην ὑπὸ τοῦ συζύγου ἢ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ἐάν ἡ ἀνωτέρω δέησις προθεσμία παρέλθῃ, χωρὶς νὰ ἀποφασθῇ ὁ ἀρμοδίος ἐπίσκοπος, τότε δύναται ὁ εἰς ἢ ὁ ἕτερος τῶν συζύγων νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἀρμοδίον δικαστήριον τὴν περὶ διαζυγίου ἀγωγήν ἀνευ ἄλλης προσδοκίας. Μετὰ τὴν ἐκδοκὴν τῆς δικαστικῆς περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου ἀποφάσεως, καταστάσῃς ἀμετακλήτου, ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπευθύνει ἀντίγραφον πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν ὅπως κηρύξῃ καὶ αὐτὴ τὸν γάμον διαλυμένον. Ἡ ἀπόπειρα τῆς ἐνώσεως δύναται νὰ περαιοθῇ ἐάν ὁ ἐναγόμενος εἶνε ἀγνώστου διαμονῆς, ἢ τὸ διαζύγιον ζητήται λόγῳ ἀφανείας ἢ φρενοβλαβείας. Ἡ ἔγερσις ἀναγωγῆς ἐπιτρέπεται καὶ ἐν ἑκτῇ προηγηθῇ εἰδικῶς ὡς πρὸς αὐτὴν ἡ διαδικασία τῆς ἀποπείρας ἐνώσεως. Ἐάν ὁ εἰς ἢ ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι εἶνε ἐτερόδοξοι ἢ ἐτερόθρησκοι, ἢ ἀπόπειρα ἐνώσεως γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν. Ἀγωγὰι περὶ διαζυγίων ἀλλοδαπῶν δύναται νὰ εἰσαχθῶν ἐνώπιον τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων ἐάν ἡ ἀρμοδιότης αὐτῶν δὲν ἀποκλείσται ἐκ τοῦ νόμου τῆς πολιτείας, εἰς ἣν ἀνήκον οἱ σύζυγοι, κατ' ὃν χρόνον ἐπῆλθε τὸ γεγονός τὸ συνιστῶν τὸν λόγον τοῦ διαζυγίου.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ριζαρίου Ἐκκλησίας. Σχολῆς ἐγένετο ἡ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ σχολ. ἔτους 1924—1925 εἰδικὴ ἐορτὴ μετὰ πάσης τῆς ἐπιβαλλομένης σεμνότητος καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν τῶν παροσταμένων συγκίνησιν. Μετὰ τὰ καθιερωμένα ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, εἴματα ἔψαλε μελωδικῶς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου χορὸς ἐκ μαθητῶν τῆς Σχολῆς, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου καὶ Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς πανοσ. κ. Εὐγγ. Ἀντωνιάδου διὰ συντόμου δεήσεως ἐπικλήσιν τῆς θείας χάριτος, ὁ διευθύνων τὴν Σχολὴν Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κων. Δουβουνιώτης ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀναγκαῖας θεωρουμένας μεταρρυθμίσεις, ἀνεκρίσας δὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξειδίσεως καὶ ἐπιτηδύων συγκινητικώτατον χαιρετισμὸν καὶ πλήρεις ἐπαγγελίας λόγους πρὸς τοὺς ἀκαλουμένους ἱεροσπουδαστάς. Ἐκ μέρους τῶν τελευταίων ὁμίλησεν ὁ ἐξ αὐτῶν κ. Γ. Οἰκονομίδης ἐκφράσας τὴν πρὸς τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ Σχολὴν εὐγνωμοσύνην τῶν καὶ βασιλέως καὶ τῆς συλλογικῆς τῶν ἐναυτιῶν αὐτῆς καὶ τῆς κοινωνίας μεγάλων εὐθυγιῶν τῶν, ὡς παιδαγωγὸς πλέον πλάσας. Ὁ Πρόεδρος τοῦ πολυμελοῦς Συμβουλίου κ. Γ. Γάλαρος ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν αὐτῆς καὶ ἐτόνισεν ὅς ἐστιν τῆς Σχολῆς ὑποχρεώσεις τῶν προφίμων τῆς, ὁ δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρευρεθείς

σουηδός Ιερεὺς αἰδ. κ. Neander, ἄλλοτε χρηματίας μαθητῆς τῆς Σχολῆς, ἀπερῆνε θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τε τὴν Ριζαρείου Σχολήν, τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς μέλλοντας λειτουργοὺς τῆς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας του καὶ διετρῶνσε τὴν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν ὁρθόδοξον Ἀνατολήν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τοῦ σουηδικοῦ κλήρου. Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον καταλλήλως ἀπήντησεν ὁ ἐκ τῶν συμβούλων τῆς Ριζαρείου Σχολῆς κ. Κ. Κασοβάτης. Ἐψάλη ἀκολούθως ὁ ὕμνος τῶν Ριζαρεϊτῶν καὶ ἄλλα τινὰ ᾠσματα καὶ ἡ ὡραία ἐορτὴ ἐπεσφραγίσθη διὰ τοῦ εὐνικοῦ ὕμνου.

— Κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος τὴν Ῥιζαρ. Ἐκκλησίαν Σχολήν κ. Κ. Δουβονιιώτου γενεμένην λογοδοσίαν, ἐνγράφουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς αὐτὴν ἐν ὧν 124 μαθηταί, ἐξ ὧν ἀπεφοίτησαν 16 καὶ ἀπέσχον τῶν ἐξετάσεων λόγῳ ἀσθενείας 4. Ἐκ τῶν ἐξετεσθέντων 104 μαθητῶν, 12 παρέμειναν εἰς τὰς αὐτὰς τάξεις, 5 παρεπέμφθησαν εἰς ἐπανεξέτασιν καὶ πάντες οἱ λοιποὶ προήχθησαν. Ἐκ τῶν προαχθέντων ἀπελύθησαν λαβόντες πτυχίον 23. Ἐκ τῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους παραμεινάντων 108 μαθητῶν 36 ὑπῆρξαν ἔσω. Ἰδιοσυντήρητοι, 38 ὑπότροφοι τοῦ Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου (32 ἔσωτερ. καὶ 6 ἔξωτερ.), 17 ἔσωτερικοὶ ὑπότροφοι τῆς Ῥιζαρείου περιουσίας, 13 ἔσωτερ. ὑπότροφοι τῶν διαφόρων ἄλλων κληροδοτημάτων καὶ 14 εἰδικῶς ἔξωτερικοί.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς εἰς Βουλγαρίαν κατὰ τὴν παρελθούσαν Τρίτην παρῆστη κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν τροφίμων τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους ἐορτήν. Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον ἀριθμεῖ ἤδη 102 μαθητάς, κατὰ δὲ τὸ προσεχές ἔτος θὰ λειτουργήσῃ ἐν αὐτῷ καὶ Γ'. τάξις τοῦ Ἑλληνικοῦ.

— Ἐντολὴ τοῦ μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου συνήλθον τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ 15 τρέχοντος ἐν τῇ αἰθούρᾳ τοῦ ἐπιμελητηρίου ἐμπνευμάτων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πανσ. Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια ἀπάντων τῶν Φιλοπτ. Ἐνοριακῶν Ταμείων Παιραιῶς. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ταύτην ἀπεφασίσθη, ὅπως πρὸς αὔξησιν τῶν πόρων τῶν Φιλ. Ἐνορ. Ταμείων καὶ ἀποταξομακικωτέραν ὑπ' αὐτῶν ἐπιδίωξιν τοῦ σκοποῦ τῶν, διὰ τῶν Διοικ. Συμβουλίων ἐγγραφῶσιν ὡς συνδρομηταὶ τῶν Φιλ. Ταμείων ἀπαντες οἱ χριστιανοὶ τῶν ἐνοριῶν, ἐξ ἐκάστης δὲ ἱεροπραξίας εἰσπράτῃ ὁ τελὼν ταύτην ἐφημέριος παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων προαιρετικόν τι ποσὸν ἐπὶ τῇ βῆσει διπλοτύπου ἀποδείξῃ.

— Ἐπίσης ἀπεφασίσθη ὅπως ἐν τῇ πρώτῃ μὲν Κυριακῇ μετὰ τὸ τέλος ἐκάστου τοιμήτου ἀνακοινῶνται ἐπ' Ἐκκλησίας τὰ τε ἔσοδα καὶ ἔξοδα ὡς καὶ ἡ ἐν γένει δρασταὶ ἐκάστου Φιλοπτ. Ταμείου, τοῦ αὐτοῦ δὲ γίνεσθαι ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὴν ἐτησίαν δραστὴν ἐκάστου Ταμείου εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

— Συνεπείρ ἀναφορᾶς τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον Χωροφυλακῆς ὅτι ὁ ἐν Φαρσάλους Διευθυντῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς δὲν ἐπισκέφθη τὸν Σεβα-

σιώτατον, καίτοι φέρεται βαθμὸν Μοιράρχου (Λοχαχοῦ), κατὰ τὴν ἐκεῖ ἐπίσκεψίν του, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Χωροφυλακῆς, Στρατηγὸς Διαλέτης, διὰ τῆς ὑπ' αὐτοῦ 1166 Γενικῆς διαταγῆς τοῦ πρὸς ἀπάσας τὰς ἀρχὰς τῆς Χωροφυλακῆς τοῦ Κράτους, ἀναφέρων τὴν παράλειψιν ταύτην τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς Φαρσάλων τονίζει τὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ ἔθνος καὶ ἐντέλλεται ἵνα αὐταὶ ἐκδηλωσὶ πρὸς τοὺς Ἀρχηγοὺς τῆς Ἐκκλησίας τὸν προσήκοντα σεβασμὸν καὶ παρέχουσιν ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν των.

— Εἰς τὴν δημοσιευθεῖσαν ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἐπιστολὴν τοῦ Πατριάρχου τῆς Σερβίας περὶ τῆς προσκλήσεως τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς προκαταρκτικὴν συνδιάσκεψιν, ἀπαντήσας ὁ Μακ. Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισεν ὅπως συμμετάσχῃ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅταν καὶ ὅπου καλέσῃ ταύτην ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, μὴ καταστάσης ὁμως ἐν αὐτῇ τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κατὰ τὴν προσεχῆ ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ τακτικὴν συνέλευσιν αὐτῆς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιληφθήσεται τοῦ ζητήματος τούτου.

— Ἐπὶ τῇ χιλιοστῇ ἐξακοσιοστῇ ἐπετείῳ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων συνεχίρῃ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀπήντησεν ὁμοίως συγκαίρων τῇ ἀδελφῇ Σερβικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

— Κατ' εἰδήσεις πρὸς τὸν ἡμερήσιον τύπον, ἕνεκα τῆς συνεχιζομένης ἐπιθέσεως τοῦ τουρκικοῦ τύπου ἡ ἐνδημοῦσα Σύνοδος εὗρίσκεται εἰς θέσιν δυσχερῆ ἐπιβάλλουσιν τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου Πατριάρχου.

— Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας ἡ Ἱ. Σύνοδος, μετὰ γνωμοδότησιν τῆς πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς τῶν μητροπολιτῶν, ἀπεφάσισεν ὅπως μὴ ζητήσῃ ψηφοδέλτια παρὰ τῆς ἔξω τῆς Τουρκίας ἱεραρχίας διὰ τὴν μέλλουσαν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν, ἀλλὰ τὴν ἐκ μέρους αὐτῆς ἀπλὴν πληρεξουσιοδότησιν τῆς ἐνδημούσης συνόδου. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἀπεστάλη σχετικὴ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς σεβ. ἱεράρχας.

— Ἐγνώσθη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι ὁ γνωστὸς πρῶτον ἱερεὺς Εὐθύμιος ἐξακολουθεῖ τὰς ἐργασίας τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ὑποὺλους ἐνεργείας του, ὡς «Πατριάρχης τῶν τουρκορθοδόξων». Συνεπείρ τούτου διεβιβάσθησαν παράπονα μητροπολιτῶν πρὸς τὸν Νομάρχην Κων/πόλεως, ὅστις ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν, ὅτι τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του. Περὶ τοῦ καθηρημένου τούτου Εὐθυμίου τουρκικῇ ἐφημερίδι ἐκ τῶν σημεινουσῶν γράφει, ὅτι ἐπαξίως ἀναλαμβάνει τὸ προσφερθὲν αὐτῷ ὑπὸ τῶν τουρκορθοδόξων ἀξίωμα καὶ λίαν εὐλόγως ἐξηρέθη τῆς ἀνταλλαγῆς, διότι ὄντως προσήνεγκε μεγάλας ὑπηρεσίας πρὸς τὰ τουρκικὰ κράτος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

—'Εν Ἱεροσολύμοις ἰδρύθη <Ἑ.σ.ς Ἑλληνίδων Κυριῶν Ἱεροσολύμων> ἡ <Ὁδηγήτρια> ἥς σκοπὸς εἶναι ἡ σύσφιγξις τῶν δεσμῶν τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ ἀρωγὴ τῶν Ἑλληνίδων τῆς Ἱερουσαλὴμ διὰ παροχῆς ἐργασίας ἐν κοιτῇ ἐργαστηρίῳ ἢ κατ' οἶκον, ἡ προστασία τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν καὶ ἡ κατὰ δύναμιν συνδρομὴ παντός κοινωφελούς ἑλληνικοῦ ἔργου. Τὸ πρῶτον Δ. Συμβούλιον τῆς Ἑνώσεως ἀπετελέσθη ἐκ δέκα Κυριῶν, προεδρευόμενον ὑπὸ τῆς κ. Εὐθαλίας Παυλίδου, ἀδελφῆς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Ἐκτός δὲ τῆς Ἑνώσεως ταύτης ἀπὸ τετραετίας ὑφίσταται ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ <Φιλόπτωχος Ἑλληνικὴ Ἀδελφότης>.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ.

Ὁ Παν. Ἀρχιεμμενδρ. τῆς κ. Διονύσιος Παπανικολόπουλος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὑπὲρ τοῦ Οἴκου τῶν τυφλῶν δρχ. 234.60, προερχομένης ἐξ ἐράνου τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ ἐν Πόρῳ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Τῶ ἄδος τοῦ <Σπαρμού> προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 15ῃ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Ἑλασσῶνι ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἑλασσῶνος τὸν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Κοκκυ. οπλές, ἐν τῇ θέσει <Κυροσταδῶν> κείμενον ὑδρόμυλον τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μονῇ Ἀγ. Τριᾶδος τῇ 1ῇ Ἰουνίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ. Μονῆς Γαλατῆκῃ προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 5ῃ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Αἰμνῇ, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Αἰμνῆς δέκα τρίτους, εἴκοσιν αἰγας καὶ πεντήκοντα ἑρίφια ἐφαινεῖς παραγωγῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Γαλατῆκῃ τῇ 3ῃ Ἰουνίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀνδρῶ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Νικολάου προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 5ῃ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Ἀνδρῶ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀνδρου κλπ. τὰ κάτωθι κτήματα τῆς Μονῆς: Μετόχιον Ἰακώβου Ἐμπειρίκου, Ἀνανία Κατσούκου, Μύλος, Ἀγαπίου Συνοδινού Κούφιο καὶ Ἀνανία Βαρίδη. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἀνδρῶ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

νανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἀνδρῶ τῇ 25ῃ Μαΐου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ξηροχωρίῳ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Γεωργίου ἡ <Ἡλία> προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 21ῃ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Ἰστιᾷ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δ. Ἀλῆ τὴν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Ἀγ. Γεωργίου τῆς κοινότητος Ἰστιᾶς ἀποθήκης τῆς Μονῆς: δυνάμενην νὰ χορηγήσῃ ὡς μαγαζίον, οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. <Ἡλία> τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ξηροχωρίῳ Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Γεωργίου ἡ <Ἡλία> προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 28ῃ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10—12 μ., ἐν Αἰδηψῷ, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἱ. Τσιουρικοῦ τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς κοινότητος Γουργοβίτση καίμενα κτήματα τῆς Μονῆς: 1) τὸν ὑδρόμυλον τῆς Μονῆς μετὰ 50 ἐλαιόδένδρων περὶ τὴν Μοτὴν διὰ 4 ἔτη καὶ 2) τὸν <Κήπον Ἀγιά> μετὰ 50 ἐλαιόδένδρων καὶ 40 ἄλλων δένδρων ὁπωροφόρων διὰ 2 ἔτη, οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Ἡλία τῇ 1ῃ Ἰουνίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Τήνῳ γυναικ. Ἱ. Μονῆς <Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου> προκηρύσσει, ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 28ῃ μηνὸς Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10 π.μ., ἐν Ἀθήναις, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Κ. Γιαννίτση τὸ ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δήμου Ἀθηναίων κείμενον κτήμα τῆς Μονῆς εἰς θέσιν Πατήσια: ἥτοι τὸ 1) 11 ἀγροῦ προερχομένου ἐκ κληρονομίας τῆς μοναχῆς Εὐφημίας Μάνου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Τήνῳ τῇ 4ῃ Ἰουνίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

“ΘΕΟΛΟΓΙΑ,”

ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν σύγγραμμα
ἐκδιδόμενον κατὰ τριμηνίαν
πρηνόλα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ἔτος Τρίτον

Τμήμα ἐτησίως ἐγγραφῆς:

Ἑσπ. δρχ. 50. Ἑσπ. φρ. 50. Ἀμερ. δολλ. 3,
Διευθύνσεις <Θεολογίας> Ὁδ. Σταδίου 38.

Ἀθῆναι

Τύποις <Φοίνικος> Σταδίου 38. — Ἀθῆναι